

Rovněž bezzákladné jsou z téhož důvodu zmatečnosti uplatňované zmateční stížnosti, pokud námitkou, že obžalovaný nevěděl, že poškození jsou zadluženi a mají mzdy obstavené, snaží se po subjektivní stránce dovoditi, že obžalovanému nebyla známa tísnivá situace poškozených.

Odvolací soud však zjistil, že obžalovaný zneužil tísně poškozených, vymínil si právě vzhledem k tomuto jejich stavu úroky přemrštěné, kterážto okolnost nasvědčuje závěru, že si obžalovaný byl vědom toho, že poškození jsou v takové situaci, která je nutí, aby učinili rozhodnutí, které by za jiných okolností a při klidném uvážení uznali za škodlivé.

Proti rozsudku soudu první stolice v části týkající se obžalovaného B. odvolal se jen veřejný žalobce v neprospěch obžalovaného B. co do kvalifikace činů, do nízkého trestu a povolení podmíněného odkladu výkonu trestu. Ve prospěch obžalovaného B. odvolání podáno nebylo. Vrchní soud změnil rozsudek soudu první stolice co do kvalifikace a činy obžalovaného B., kvalifikované prvním soudem jako dvacetidevítinásobný přečin podle § 471 tr. z. kvalifikoval jako dvacetidevítinásobný zločin podle § 69, č. 2, § 393 tr. z. a v otázce viny ponechal rozsudek prvního soudu nedotknutým.

Nemůže tudíž obžalovaný B. v otázce viny rozsudek vrchního soudu napadati a je proto zákonem vyloučena ta část jeho zmateční stížnosti, pokud namítá, že obžalovaný při vyplňování a podepisování platebních záповědí byl přesvědčen, že jde o nedoplatky obecních daní a nevěděl, že jde o soukromé pohledávky spoluobžalovaného A. a z toho dovozuje nedostatek úmyslu.

Z důvodu zmatečnosti podle § 385, č. 1 b) tr. ř. uplatněná zmateční stížnost namítající, že veřejnou listinou je jen taková listina, která má sloužiti za důkaz práv a právních poměrů proti každému a že platební záповědi tento charakter nemají, ježto měly sloužiti za důkaz jen proti báňskému ředitelství a že skutečný důkaz proti každému tvoří jen knihy o nedoplatecích daňových a poplatkových, je bezzákladná.

Veřejnou listinou je podle § 315 o. p. p. taková listina, kterou vystaví veřejná vrchnost v rámci své úřední působnosti, anebo osoba hodnověrná ve vlastní působnosti ve formě pro to ustálené. Takováto listina úplně dokazuje opatření, rozhodnutí a osvědčení v ní uvedené a že skutečnosti v ní uvedené odpovídají pravdě. Z toho plyne, že ta okolnost, že listina veřejným úřadem nebo orgánem vydaná, má sloužiti za podklad jednání jiného úřadu, nemění nic na průkaznosti takové listiny vůči každému.

Čís. 6063.

K výkladu slov »bez přičinění pachatelova« v § 127 tr. zák.

V použitelnosti této státi zákona nevádí, že stav bezbrannosti nebo bezvědomí osoby ženské je v příčinné spojitosti s činností pachatelovou, nespádala-li jen činnost ta pod hledisko § 125 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1937, Zm I 936/37.)

Mladistvý provinilec A., chtěje přiměti poškozenou N. k mimomanželské souloži, zápolil s ní delší dobu, aby přemohl její odpor. Když se N. jedné chvíle podařilo pozvednouti hořejší část těla se země, obviněný ji rukama znovu srazil k zemi; poškozená při tom narazila hlavou buď o zemi nebo o kámen a ztratila vědomí; ležela bezvládně, majíc ruce stisknuty mezi nohy na pohlavním ústrojí; když nejevila známky odporu, obviněný jí ruce s pohlavního ústrojí odstranil a vykonal na ní soulož. N a l é z a c í s o u d uznal obviněného vinným proviněním násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a § 3 zákona čís. 48/1931 Sb. z. a n.

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obviněného A.

Z d ů v o d ů :

Stížnosti nelze přiznati úspěch.

Stížnost vytýká s hlediska zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř. neúplnost rozsudku proto, že nalézací soud nepřihlížel k vysvědčení státního obvodního lékaře MUDr. J. z 20. května 1937, podle něhož jmenovaný lékař, který vyšetřil N-ovou několik dnů po činu, neshledal na hlavě žádných stop poranění. Stížnost míní, že vytýkaná vada má pro posouzení viny stěžovatelovy rozhodný význam proto, že kdyby byla N. nárazem hlavy na kámen ztratila vědomí, musela by míti na hlavě známky zranění, které však ve zmíněném lékařském parere konstatovány nebyly a o nichž se N. vůbec ani nezmiňuje. Než nalézací soud se nemusel, aniž zatížil rozsudek zmatkem podle č. 5, zabývat obsahem zmíněného lékařského vysvědčení, neboť vysvědčení to nevylučuje, že N. byla v bezvědomí, jak rozsudek zjišťuje netoliko na základě výpovědi N., nýbrž i na základě vlastního doznání stěžovatelova vůči četnictvu. Dostala-li se N. do tohoto stavu následkem nárazu hlavy na zem, aneb z jiné nezjistitelné příčiny, je pro posouzení věci nerozhodno. Rozsudek pak ani nevychází z předpokladu, že se tak stalo následkem nárazu hlavy na zem, nýbrž vychází z předpokladu, že N. po dopadu na zem jen náhodou zůstala bez sebe.

Nalézací soud činí podkladem svého přesvědčení po stránce skutkové doznání stěžovatelovo vůči četnictvu při eskortě k soudu, že N., když jím byla sražena k zemi, zůstala bezvládně ležeti, pouze obě ruce měla stisknuty mezi nohy na pohlavním ústrojí, že on (stěžovatel), když nejevila známky odporu, ruce jí s pohlavního ústrojí odstranil a soulož na ní vykonal. Nalézací soud zjišťuje takto vědomí stěžovatelovo v době soulože o tom, že N. byla bez sebe, ve stavu bezvládnosti, ve stavu neschopnosti k odporu.

Stížnost nebuduje na tomto skutkovém podkladě své hmotněprávní vývody, když se snaží dolíčiti v rozporu s opačným rozsudkovým zjiště-

ním, že skutková podstata inkriminovaného zločinu není tu naplněna po stránce subjektivní. Podle rozsudkových zjištění vykonal stěžovatel soulož na N. v době, kdy byla v bezvědomí a stěžovatel byl si v době soulože vědom tohoto jejího stavu.

K vývodům stížnosti, že skutková podstata zločinu podle § 127 tr. z. je tu vyloučena proto, že se N. dostala do zmíněného stavu nikoli bez přičinění stěžovatelova, nýbrž právě jeho jednáním, které však nebylo násilné, jak předpokládá sám rozsudek, ze kteréhožto důvodu nemůže prý býti jeho čin podřaděn ani ustanovení § 125 tr. z., stačí podotknouti, že i kdyby se vycházelo z předpokladu, že N. byla uvedena ve stav bezvědomí jednáním obžalovaného, nevykazujícím známky násilí ve smyslu § 125 tr. z., i pak soulož stěžovatelova na ní ve stavu jejího bezvědomí vykonaná u vědomí tohoto jejího stavu v době soulože, naplňuje skutkovou podstatu zločinu podle § 127 tr. z.; neboť slova této stati zákona »bez přičinění pachatelova« znamenají jen protiklad k činnosti uvedené v § 125 tr. z., to jest ke skutečně vykonanému násilí nebo lstivému omámení smyslů, jakožto prostředku použitému za tím účelem, aby osoba ženská učiněna byla neschopnou klásti pachateli odpor, ale nevylučují použitelnost § 127 tr. z. na toho, kdo přivodil u osoby ženské stav bezbrannosti nebo bezvědomí, v němž pak s ní podnikl mimomanželskou soulož, činností, která nevycházela z úmyslu zločinného nebo aspoň z úmyslu zneužití stavu toho k provedení mimomanželské soulože (srovnej Herbst, vyd. 7, str. 283, Finger II, str. 748, Lammasch-Rittler, str. 367). Bylo proto zmateční stížnost podle 2. odst. § 5 zák. čís. 3/1878 ř. z. ve znění zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n. zamítnouti.

Čís. 6064.

Zločin křivého svědectví podle § 199, písm. a) tr. zák. vyžaduje po stránce subjektivní úmysl vypověděti vědomě nepravdu, to jest vypověděti něco, co pachatel subjektivně nepokládá za pravdu. Nestačí nedbalost co do onoho vědomí.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1937, Zm II 217/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem křivé přísahy ve smyslu §§ 197, 199, písm. a) tr. z., zrušil rozsudek v odsuzující části jak ve výroku o vině, tak ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostil obžalovaného obžaloby vznesené na něho pro zločin křivé přísahy podle §§ 197 a 199, písm. a) tr. z.